

DE VISSERSOPSTAND TE OOSTENDE IN AUGUSTUS 1887: 100 JAAR

Deze maand is het juist 100 jaar geleden dat de Oostendse visserij in beroering kwam.

In de voorbije 100 jaar werd over de Oostendse vissersopstand veel verteld en neergepend. De meeste verhalen waren door vertelsels geïnspireerd, maar men kon zich ook baseren op geschreven stukken en feiten.

In onze serie „Paster Pype en zijn tijd” die in 1985 15 weken in beslag nam hebben wij de vissersopstand ruim beschreven en komen daar nu voor deze verjaardag nog even op terug.

De industriële revolutie van de 19^e eeuw spreidde zich ook uit in het zeevisserijbedrijf. Het invoeren van een nieuwe vangmethode, de boomkor, werd niet goed aanzien door de vissers die met traditionele, passieve vismethodes bleven werken. Met deze nieuwe methode zou volgens hen niet alleen alle vis van de zeebodem weggevisst worden, maar zou tevens het visbroed vernielen.

De bodemschrobnet gaf dus aanleiding tot hevige conflicten en soms bloedige gevechten met de Engelse drijfnetvissers.

De Oostendse zeilvissersloepen visten uitsluitend met het bodemsleepnet en waren door de aard van hun visserij op dezelfde visgrond aangewezen, onder de zuidoostelijke kust van Engeland, waar ook de drijfnetvissers bedrijvig waren. Deze laatste visten op passieve manier met slepen netten die soms zeer lang waren en rechtstaande nabij het bodemsleepnet aan de oppervlakte van de zee voortdreden.

Het is gemakkelijk te begrijpen dat deze sleep drijvende netten een hinder waren voor de vissers met de boomkor en wanneer een korder een sleepnet op zijn weg tegenkwam was het eenvoudigste middel om dit net door te snijden en door te gaan met vissen.

Het ophalen van de netten gebeurde nog met de hand en was een lastig en tijdrovend werk.

Doorsnijden vroeg minder inspanning en tijdverlies. Voor de drijfnetvissers betekende dit evenwel een niet te onderschatten verlies aan kostbaar vistuig en aan vangst. Vandaar de moeilijkheden met vooral de Oostendse korders.

DE CONVENTIE VAN DEN HAAG

Vele jaren geleden heerste in het optreden van de vissers van de Noordzee de grootste wanorde.

Overtredingen waren schering en inslag, vooral onder de treilers en de haring-schepen. Het regime van gemeen recht was niet bij machte een akte op te stellen, die de schade kon doen herstellen.

De klachten van de belangstellenden waren algemeen en in alle landen. Er moest een einde komen aan deze toe-

standen, die de rust verstoorde, bijzonder in de middens van de zeevisserij.

Stilaan stelden de verschillende regeringen een einde aan deze toestand, door het opstellen van de „Conventie van Den Haag”. Daarvoor werd een conferentie gehouden die 13 zittingen in beslag nam, van 8 tot 29 oktober 1881.

België, Duitsland, Denemarken, Frankrijk en Groot-Brittannië waren er vertegenwoordigd en regelden o.a. het politiereglement van de Noordzee.

De Belgische afvaardiging bestond uit de hh. Baron d'Anethan, gevolmachtigd Minister te Den Haag; Leopold Orban, directeur-generaal bij het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Michel, inspecteur-generaal van het Zeewezen.

Op 6 mei 1882 werd te Den Haag een overeenkomst getekend. En de wet van 6 januari 1884 bekrachtigde deze Conventie. Deze Conventie bepaalde het volgende:

- 1) de grenzen van de Noordzee;
- 2) speciale reglementen voor het vissen in de territoriale wateren.

De Conventie van 6 mei 1882 had betrekking op de bijzondere politie op de Noordzee die aan het toezicht van „kruisende” schepen van al de ondertekende landen toevertrouwd werd.

De art. 1 tot 4 toonden aan de vissers de afbakening van de delen volgens de overeenkomst van de Conventie.

De art. 5 tot 13 schreven de maatregelen voor, om toe te laten de identiteit van de schepen vast te stellen.

De art. 14-24 behelsden de regels, die de vissers in acht moesten nemen, ten einde niet te schaden aan het uitoefenen van hun wederzijdse werkzaamheden.

De art. 25 tot 33 handelden over de werk-

zaamheid die door de oorlogsbodems van de overeengekomen landen uitgeoefend moesten worden en die betrekking hadden op het bewijzen van de nationaliteit en nummering van de schepen.

Het aan boord hebben van verboden waren of instrumenten mocht slechts vastgesteld worden door de oorlogsbodems van dezelfde natie, terwijl alle andere overtredingen mochten vastgesteld worden door de visserijwachtschepen van alle ondertekende landen.

De bewijzen van nationaliteit, voorgeschreven door artikel 12 werd afgeleverd door de zeecommissaris van de thuishaven volgens een model door de administratie voorgeschreven.

Wanneer, volgens de volmachten toegeestaan door de Conventie, de commandant van een Belgisch oorlogsbodem een proces-verbaal opmaakte tegen de schipper of de bemanning van een Belgisch vissersvaartuig, diende dit proces-verbaal zo spoedig mogelijk overgemaakt te worden aan de zeevaartadministratie te Brussel, opdat de vervolging zou kunnen ingeleid worden of, indien het een buitenlands schip was, overgemaakt zou worden aan de bevoegde vreemde overheid.

De commandant van het Belgisch oorlogsschip moest zoveel mogelijk in voeling treden met de commandant van de vreemde oorlogsschepen, eveneens gelast met de waakzaamheid over de visvangst, en, indien mogelijk, met hen handelen.

De Belgische bevelhebber moest aan zijn vreemde collega's ieder inbreuk op de reglementen door een schip van zijn nationaliteit kenbaar maken, en alle gegevens verstrekken, waarin de commandant zou kunnen belang stellen.

De burgerwacht die in de straten van Oostende patrouilleerde.

In elk geval van overtreding, voorzien in artikel 27, maakt de Belgische commandant, indien het om een vreemd schip gaat, dit bekend aan de eerste oorlogsbodem van de betreffende nationaliteit en geeft hierbij alle gegevens met het signalement over.

Bij het vaststellen van overtredingen bepaald in artikel 28, handelt de Belgische bevelhebber naar eigen gezag.

Met bijzondere zorg verzekert hij de bewaking van de nationale wateren, beschreven in artikel 27, zonder nochtans de visvangst te hinderen, door node-loos de vaartuigen op te houden.

In het algemeen wordt slechts proces-verbaal opgemaakt in geval van werkelijke vastgestelde overtredingen, en aanhoudingen geschieden slechts in zeer ernstige gevallen.

Alle opzoekingen aan boord gebeuren door een officier die dan het proces-verbaal opmaakt. Het stuk wordt door twee getuigen ondertekend.

Indien het om vreemde schepen gaat, moeten de regels bepaald in artikel 31 in acht genomen worden. Het recht van onderzoek is beperkt door de voorschriften van artikel 29. Artikel 33 voorziet dat bij lichte feiten, maar gepaard gaande met schade, de commandant van het wachtschip moet trachten een overeenkomst tussen beide partijen tot stand te brengen.

Indien het nodig is een schip op te brengen, dat in overtreding genomen werd, geschiedt dit naar de dichtsbij gelegen haven van het betreffende land. Daar wordt het, met het nodig bewijsmateriaal aan de bevoegde overheid overgemaakt. Het dubbel van het proces-verbaal dient steeds bewaard aan boord van het wachtschip.

HEVIGE PROTESTEN

In het begin protesteerden de Belgen hardnekkig tegen de uitvoering van deze Conventie over het politietoezicht.

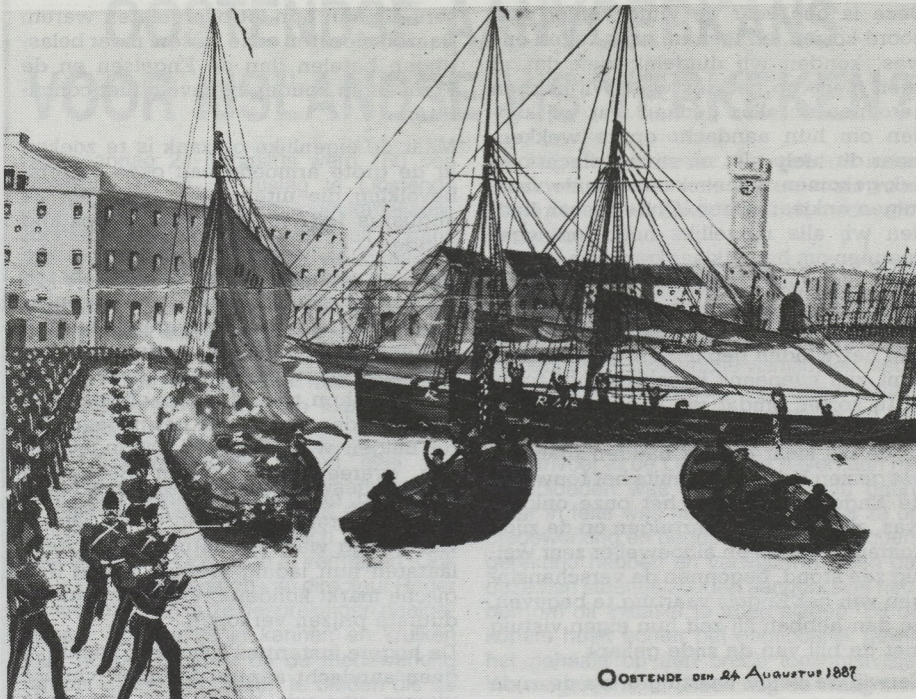
Met het oog op de herziening van dit Protocol, schreef de Handelskamer in 1887: „Tussen de punten die moeten verwijderd worden in de nieuwe Conventie is er het recht van een oorlogsbodem, schepen te onderzoeken, andere dan deze van zijn eigen nationaliteit. Het is een bron van conflicten en onrechtvaardigheden voor de vissersvaartuigen”.

Het was nochtans dit punt niet dat de vissers met het meest beroerde. En in 1887 liep dit uit op een bloedig drama.

Artikel 19 van de Conventie stipuleert dat, indien vissers met sleepnetten in de nabijheid komen van vissers met drijvende netten of lijnen, zij de nodige voorzorgen moeten nemen om alle schade aan deze laatste te vermijden.

Indien dat toch gebeurt, moeten zij de schade dragen, met uitzondering van het geval waarin ze kunnen bewijzen dat de veroorzaakte schade geheel onafhankelijk is van hun wil en handelingen.

Deze tekst bevat een formele uitzondering op de gewone juridische regels, voor vaststelling en bewijs van fout, ten koste van de „korders” die de schade veroorzaakten aan de vissers met drijvende netten of lijnen. Deze verantwoordelijkheid van de „korders” is niet altijd strafbaar.

Volgens de termen van de Conventie zei Mr. Bara op 28 december 1883 tijdens de zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers: „Indien er aan de netten schade veroorzaakt wordt, vallen de herstellingen steeds ten koste van de „korders”, doch dat wil daarom niet zeggen dat er op de wet inbreuk gepleegd is”.

Daarop antwoordde Mr. Willequet dat: „Zelfs indien de nodige voorzorgen in acht genomen worden, het mogelijk is dat de netten door de wind of stromingen kunnen afdrijven en dus vanzelf kunnen verward raken in de vistuigen der „korders”. Onnodig te zeggen dat deze discussies van de Kamer met aandacht door de Belgische vissers gevolgd werd.

Immers, de Engelse kust, van oktober tot januari, wanneer de vangst op verse vis het meest opbracht, was de verzamelplaats van de Belgische treilers en drijfnetvissers.

De vissoorten door deze eerste gezocht, waren: kabeljauw, tarbot, schelvis en tongen die zich op grote diepten bevonden; op dezelfde plaats waar de haring zich aan de oppervlakte vertoonde.

De haringvissers gooiden hun drijfnetten over een afstand van verschillende kilometers, en deze uitgestrekte oppervlakte, die als het ware de zee afbakent, heeft geen andere verlichting dan deze aan boord van het schip.

De vissersvaartuigen die diepzeenetten sleepten, konden hun kabels zien verwarren in de drijfnetten, en grote schade berokkenen.

Vele Engelse „korders” namen toen de gewoonte, en hebben die heden nog, in „flotilje” te vissen. Het zicht der talrijke schepen spoorde de haringvissers aan tot meer voorzichtigheid.

De Oostendse „korders” daarentegen, die afzonderlijk visten, waren blootgesteld aan veelvuldige ontmoetingen met verschillende haringvangers, meestal Engelsen, die tijdens de eerste winterhelft langs de Engelse kust visten. Deze ontmoetingen liepen uit op achtervolging.

In 1886 werden op de Oostendse vissers 10 achtervolgingen ingezet. Slechts 1 werd bestraft. In 1887, in negen maanden, steeg de achtervolgingen met 26. Slechts 3 werden in overtreding genomen.

Deze toestand hitte natuurlijk de gemoederen op van de mededingende vissers. Van daar kwam het tot systematisch vijandschap waarbij werkelijke of ingebeeldes grieven aanleiding gaven tot spijtige incidenten.

HET CONFLICT VAN 4 JUNI 1887 TUSSEN DE O.37 „ROSALIE” EN DE ENGELSE SLOEP R.275 „BELLE OF THE FLEET”

Op 4 juni 1887 bevond zich de Oostendse sloep O.37 „ROSALIE” (reder A. Wittrock) op de visgronden van Schouwenbank, wanneer het door de Engelse sloep R.275 „BELLE OF THE FLEET” van Ramsgate aangevaren werd. Dit berokkende veel schade aan het vistuig van het Engels schip. De Engelsen, die nochtans voor deze aanvaring schuldig waren, legden klacht neer bij de „Board of Trade”, die op hun beurt klacht neerlegden bij de Prince de Chimay, Minister van Buitenlandse Zaken te Brussel, die de zaak aan het Belgisch Gerecht overmaakte. Het geval kwam voor de Koophandelsrechtbank te Oostende, waar Alphonse Wittrock, reder van de sloep O.37 „ROSALIE” volgend verslag neerlegde:

„Op 4 juni 1887 bevonden wij ons op de visserij omtrent tussen Schouwen en Westkapelle, en lagen aan de korre, om 10u30 's avonds met schoon klaar weer en een helder schijnende maan. De wind kwam van het westen en wij lagen met de kop zuid over. Er was, niet ver van ons in de wind, een Engelse smack R.275 die ook aan de korre lag.

Deze is ons voor de wind komen aan boord korren, en toen hij bijna tegen ons was, konden wij duidelijk zien dat er geen mens op het dek was. Wij hebben geroepen en alles gedaan wat wij konden om hun aandacht op te wekken, maar dit hielp niet en zij zijn slechts op dek gekomen wanneer onze beide vaartuigen onklaar waren. Ondertussen hadden wij alle mogelijke middelen ingespannen om het onklaar komen te vermijden. Wanneer de Engelse bemanning eindelijk op dek gekomen is en gezien heeft wat er voor handen was, zijn zij aan het winden gegaan en wij van onze kant zijn eveneens begonnen het touw in te korten omdat wij bang waren dat ze onze boel zouden afkappen, vermits zij de bijl klaar op dek hadden zoals wij het gezien hebben. Vermits het touw van de Engelsman achter het onze onklaar was, zijn de twee vaartuigen op de zijde komen te liggen en alhoewel er zeer weinig zee stond, begonnen de verschaningen van het Engels vaartuig te begeven, en dan hebben zij zelf hun eigen vistuig met de bijl van de zijde gekapt.

Terwijl de beide vaartuigen op de zijde lagen, heb ik het loos einde van de Engelsmans groot schoot genomen en op de achterste bolder van mijn vaartuig vastgemaakt, uit vrees dat de Ramesgatense smack op mijn bun had kunnen komen stoten en ons mogelijk erge averij veroorzaken. Wanneer de Engelsman zijn korreboel had weggesneden, kon ik dat einde niet meer lossen omdat het beknepen was en ik werd verplicht het af te snijden om te vermijden dat de 2 schepen op elkaar zijde bleven slaan. Verder hebben we niet de minste averij aan het Engels schip veroorzaakt, maar hebben hun wel doen begrijpen hoe nalatig zij wel geweest waren. Eén van die mannen riep ons toe dat hetgene die gebeurd was niet zijn schuld was, maar de schuld van de man die de wacht had. Daarna hebben wij onze reis voortgezet en zijn op 10 juni om 5 u. in de haven van Oostende aangekomen."

Aldus opgemaakt te Oostende om te dienen voor en waar nodig zal zijn, den 11en juni 1887.

A. Wittrock

De rechtbank kwam tot het besluit dat de Engelsen volledig schuldig waren en wees alle eisen tot schadevergoeding af.

Door het aanleggen van Engelse schepen met vis voor de rederij Dossaert, die hun vangsten in de mijn kwamen verkopen, rees de spanning ten top en de Oostendse vissers keerden hun woede tegen de bemanningen van de Engelse schepen en verzetten zich met geweld tegen de ontscheping en verkoop van de vis.

DE VISSERSOPSTAND TE OOSTENDE AUGUSTUS 1887

Het badseizoen van 1887 liep stilaan ten einde, toen op 23 augustus onlusten uitbraken onder de vissers te Oostende. Daartoe waren verschillende redenen. Onder andere het aanvoeren van vis door de Engelse vissersvaartuigen. Zij waren beter uitgerust en volledig beschermd door hun regering. Ze konden beter, sneller en goedkoper verkopen dan onze vis-

sers die aan hun lot overgelaten waren. Daarbij moesten onze vissers meer belastingen betalen dan de Engelsen en de Fransen en konden bijgevolg niet concurreren.

Maar de eigenlijke oorzaak is te zoeken in de grote armoede van onze vissersbevolking die uiteindelijk op 23 en 24 augustus 1887 tot een pijnlijke opstand leidde.

Onze vissers waren ten zeerste gebeten op hun beter uitgeruste Engelse concurrenten, die met hun vastliggende haringnetten, de beste visgronden van de Noordzee afzetten, zodanig dat onze vissers met hun treil of sleepnet daar niet meer konden vissen. En het nadeel voor de Belgen was dan ook, dat ingevolge een overeenkomst tussen België en Engeland, onze vissers verder van Oostende moesten vissen dan de Engelsen. Het gevolg was dan natuurlijk dat deze laatsten hun lading vroeger op de Belgische markt konden brengen en aan de duurste prijzen verkopen.

De hogere instanties schonken weinig of geen aandacht aan de klachten van de vissers, van wie het geduld een einde kende en in een opstand zou ontaarden.

Wanneer op maandag 22 augustus 1887 om 16 u. de Engelse stoomtreiler „LAMBERTON" uit Hull met 600 manden vis te Oostende was toegekomen om op 23 augustus gelost te worden en verkocht door de vishandelaar Dossaert, werd dit met geweld belet door onze vissers. In de haven lagen nog 2 Engelse zeilsloepen „EXPRESS" uit Ramsgate en „VIOLET" uit Grimsby. De „gendarmen" kwamen tussen en sloegen met de blanke sabel op onze vissers. Twee ervan werden gekwetst en weggedragen. De vis in de vismijn werd vertrappeld, de burelen van de reder Dossaert vernield. Hij had namelijk tegen de vissers een harde en uitdagende taal gesproken en gedreigd op hen te schieten. Opnieuw moesten de gendarmen tussenkomen... 5 gekwetsten.

Toen, bij het vallen van de nacht, verliet de Engelse treiler „LAMBERTON" de haven van Oostende en de vissers trokken als overwinnaars met de nationale

vlag vooraan, door de straten van Oostende.

Doch de volgende dag poogden opnieuw 2 Engelse schepen hun vis te lossen. De opstand was ditmaal veel erger. De vissers, de gendarmen en de leden van de Burgerwacht geraakten slaags. De vissers waren onverschrokken en riepen: „Schiet, als ge durft, zondagse soldaten!" Ze ontblootten hun borst en daagden de Burgerwacht uit om te schieten... en het kwam tot schieten. Er vielen drie doden en meerdere gekwetsten. De staat van beleg werd aangekondigd. De Koning die te Oostende verbleef, verliet in allerijl de stad. „2 escaders van het 4e lanciers uit Doornik en 2 escaders van het 2e jagers te paard van Brugge" kwamen naar Oostende en een regiment soldaten werd geconsigneerd.

Toen de Engelse sloepen het beter vonden terug naar zee te gaan en hun vis in Engeland te verkopen, luwde de opstand, maar de vissers weigerden in zee te gaan.

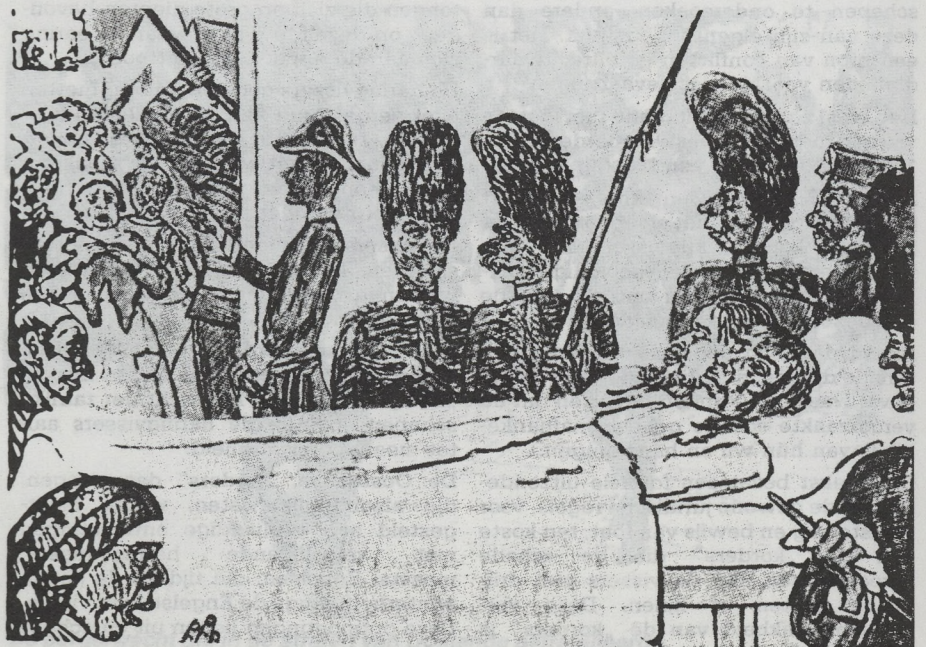
De man van daad was echter Paster Pype die al zijn talenten en gaven gebruikte om de vissers tot kalmte aan te manen en om de gemoederen te bedaren.

Bij de begrafenis van de neergeschoten vissers sprak Paster Pype een ontroerende lijkrede uit en hij ging dadelijk aan het werk om, in de schoot van een daartoe gesticht comité, de wezen van de slachtoffers te helpen.

Wanneer de opstand geëindigd was, werden de vissers voor de Rechtbank van Brugge gebracht en zwaar gestraft.

Deze vissersopstand had een grote weerklank in het Vlaamse land. Men laakte algemeen het optreden van de burgerwacht die op de weerloze vissers geschoten hadden.

Men erkende eveneens de hopeloze armoede van onze vissers en het tekort aan een behoorlijke opleiding. Er werd een Commissie ingesteld om de grondlagen van een nieuwe overeenkomst met Engeland te bestuderen.

De doodgeschoten vissers in het lijkenhuisje. Naar het schilderij van J. Ensor.

WEERKLANK TE BRUSSEL

Deze gebeurtenissen leidden tot een interpellatie in de Kamers te Brussel. Tijdens deze behandeling vroeg de Volksvertegenwoordiger Hemptinne de opheffing van de Conventie van Den Haag, daar deze de proeftijd nog niet had doorstaan (5 jaar). De Minister van Buitenlandse Zaken antwoordde dat het geen zin had een internationaal pakt op te zeggen, wanneer de andere landen ijverden om verbeteringen aan de bestaande regelingen te brengen. Verder zei hij: „Ik hou eraan vast te stellen dat de houding en de verklaringen van de Engelse Regering b.v.b. volgens de instructies gegeven aan haar vertegenwoordiger te Brussel, wijzen op een grote inspanning, ten einde ons te helpen een wederzijdse voldoening te bereiken.

Zowel de Belgische als de Engelse regering waren dus bereid zich met alle kracht in te spannen om tot een oplossing te komen. De uitslagen werden vastgelegd bij Koninklijk Besluit van 17 januari en 24 februari 1888 en waren het gevolg van het werk van een onderzoekscommissie, bestaande uit R. Ruzette, gouverneur van West-Vlaanderen en verder 23 leden.

Dit alles leidde tot de Conventie van 2 mei 1891 tussen België en Engeland. Deze Conventie werd bekrachtigd door de wet van 25 augustus 1891. Zij had als doel de procedure te vergemakkelijken voor de gevallen voortspruitend uit geschillen tussen Belgische en Engelse vissers in de Noordzee en buiten de territoriale wateren.

Er was geen sprake de haringvissers het voorrecht te ontnemen, dit na een erkend akkoord volgens de Conventie van 1882 tussen beide landen, waarin beschreven werd dat iedere klacht, door een visser neergelegd, door de Commissie onderzocht zou worden.

Dergelijke geschillen, die vroeger zo veelvuldig voorkwamen tussen Belgische en vreemde vissers, en aanleiding gaven tot de bloedige feiten van augustus 1887, zijn thans gelukkig zeldzaam geworden.

OOSTENDSE AANVOERKANS VOOR IJSLANDSE VIS VERKEKEN?

Op maandag 24 augustus werd 160 ben IJslandse vis in de afslag te Oostende gezet. Het ging hoofdzakelijk om kabeljauwsoorten afkomstig van treilers uit IJsland zelf. Het koelschip die deze vis aanbracht had vooraf in West-Duitsland een partij vis afgeladen, terwijl eveneens een gedeelte in Engeland ter afslag zou aangeboden worden. Aan de hand van de afslagprijzen zou dan nagegaan worden waar men eventueel een aanvoerhaven voor de IJslandse vis zou starten.

Wat Oostende betreft waren heel wat besprekingen vooraf gegaan waarbij vooral de havendirectie zich heel wat moeite had getroost om aan het chronisch aanvoergebrek aan vis te Oostende te verhelpen. Ook de O.V.A. in de persoon van directeur Roger Cattoor had aan deze besprekingen deelgenomen. Toen alles in kannen en kruiken was, hoopte men nu op de medewerking van de kopers om prijzen te bieden die de IJslanders er toe zouden kunnen bewegen Oostende verder met IJslandse vis te bevoorraden, zodat ook de kopers zelf over een regelmatige aanvoer zouden beschikken met mogelijkheden tot uitbouw van hun handel en cliënteel.

KANS VERKEKEN?

Aan de hand van de prijzen die voor betrokken IJslandse vis, die nochtans van goede kwaliteit was, geboden werden, zegge voor de kabeljauwsoorten van 60 tot 72 fr., mag er praktisch aanvaard worden dat de kans verkeken is om Oostende verder te zien bevoorraden met IJslandse vis van IJslandse rederijen.

Het is niet de eerste maal dat men van uit IJsland gepoogd heeft om van de Oostendse vismijn een aanvoerpool te maken voor IJslandse vis. Dit strandde vroeger reeds op het onbegrip en het gebrek aan belangstelling vanwege de kopers en dit zal waarschijnlijk nu ook weer wel het geval zijn.

We hoorden ergens wel zeggen dat dergelijke aanvoer schadelijk zou zijn voor de afslagprijzen voor de eigen Belgische vaartuigen, maar voorbeelden in het buitenland hebben bewezen dat dit juist andersom is. Een grote aanvoermarkt trekt kopers aan, tot uit het buitenland toe. Eens deze sektor uitgebouwd, profiteren alle aanvoerders van deze dergelijke uitgebouwde en kapitaal-

krachtige koperssector. Dit gebeurt inderdaad wel niet in enkele weken, maar voordelen brengt het zeker met zich mede voor de toekomst.

De Oostendse havendirectie, de O.V.A. en de enkele partikulieren die zich voor dit initiatief ingezet hebben, zijn in elk geval niet beloofd geworden voor hun vele moeiten. Ze hebben de Oostendse vismijn een nieuw „élan" willen bezorgen, ze hebben willen tegemoet komen aan de klachten en het gezeur van de kopers vanwege het feit dat de aanvoer in de Oostendse haven aan het doodbloeden was en ter ziele zou gaan, maar in feite was hun enige fout dat ze op medewerking en begrip vanwege de kopers gerekend hebben en verwacht hebben dat deze hun steentje zouden aangebracht hebben om dit initiatief te doen slagen. Bij de kopers heeft echter het onmiddellijk gewin het gehaald op een brede toekomstvisie. We mogen ons nu alleen nog de vraag stellen of men hier te Oostende ooit nog eens zo een kans in de toekomst zal krijgen?

Voegen we hier aan toe dat eerst beslist wedrd 800 bennen IJslandse vis op de maandagmarkt aan te bieden, maar dat de IJslandse aanvoerders in laatste instantie, op basis van de prijzen van de IJslandse vis in de laatste weken op de Oostendse afslag, dit gewijzigd hebben in 160 bennen.

Gelukkig maar, want het zou zeker tot een groot fiasco geleid hebben. Inderdaad wanneer men het inzicht heeft een markt voor bepaalde vissoorten uit te bouwen, moet dit wel geleidelijk gebeuren.

Toch wezen de initiatiefnemers geprezen voor hun inspanningen, alhoewel wij voor het resultaat vrezten.

„Het Visserijblad"

REDERS,

ZOWEL EENMANSBEDRIJVEN
ALS VENNOOTSCHAPPEN

VOOR AL UW BOEKHOUDINGEN

- FISKALE AANGIFTEN
- LOONBEREKENINGEN
- VERZEKERINGEN
- LENINGEN & BELEGGINGEN
- STICHTINGEN VENNOOTSCHAPPEN
- SUCCESSIES, ENZ.

Wendt U tot

ZAKENBUREEL

Arthur COENE p.v.b.a.

KAREL JANSSENSLAAN 41, 8400 OOSTENDE
Tel. (059) 70 56 73 of 70 78 28

MEER DAN 40 JAAR ERVARING IN DE ZEEVISSERIJ
Bezoek ten huize op aanvraag!

OM U NOG BETER TE DIENEN: BIJKANTOOR:
H. BAELSKAAL 30, 8400 OOSTENDE - Tel. 32 13 12
Openingsuren: Ma. t/m vr. 8.15 u. - 12.15 u.